

Arrest

nr. 75 101 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiïet van Arabische etnie. U bent afkomstig uit Al Nasseriyah, Zuid - Irak.

Na het basisonderwijs te hebben afgewerkt begon u op 1 april 2007 te werken als cipier in de Al Islahi gevangenis te Nasseriyah. U werd hiervoor voorgedragen door uw stamhoofd en u kreeg een voorafgaande opleiding van 2 maand.

Op 20 februari 2011 kwamen twee mannen van een afsplitsing van het Mahdi leger bij u thuis langs en vertelden u dat u een gevangene, X genaamd, moest helpen ontsnappen. Indien u hier geen gevolg zou aan geven zouden ze u vermoorden. U melde dit voorval aan uw directe overste en de gevangenisdirecteur die u vertelden dat u van hen geen bescherming kon krijgen en dat, indien u de gevangene zou helpen ontsnappen, u zelf in de gevangenis zou belanden. U besprak het voorval ook

met een naaste collega en vriend, Fahed Rashid, die verklaarde hetzelfde te hebben meegemaakt. Vier dagen later werd Fahed Rashid doodgeschoten op de weg tussen de gevangenis en Al Nasseriyah stad. Twee dagen later, op 24 februari 2011, besloot u Irak te ontvluchten uit schrik om hetzelfde lot als uw vriend Fahed te ondergaan. U vertrok naar Turkije van waaruit u doorreisde naar België. AZ kwam in België aan op 6 maart 2011 en vroeg de dag nadien asiel aan.

U onderhoudt in België op regelmatige basis contact met uw ouders. Uw ouders wisten u te vertellen dat ook een tweede naaste collega, Haydar Abdul Amir, op 25 of 26 oktober 2011 vermoord werd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van uw woonstkaart, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van een attest van tewerkstelling en 3 werkbadges.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut noch de subsidiare beschermingsstatus kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er slechts weinig geloof kan worden gehecht aan zowel uw functie als uw vluchtrelaas.

Voor wat betreft uw functie als cipier dient ten eerste te worden vermeld dat aan de bewijzen die u neerlegt slechts een geringe waarde kan worden toegekend aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat zowat alle Irakese documenten op vrij eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. De bewijswaarde van de neergelegde documenten moet daarom worden bekeken in samenhang met de afgelegde verklaringen. Daaruit blijkt echter dat het zeer onwaarschijnlijk is dat u ooit als cipier in de gevangenis van Nasseriyah gewerkt heeft (CGVS, pp. 7 – 9). Zo beschikt u slechts over een zeer beperkte en vage kennis over uw job, hetgeen niet te rijmen valt met het feit dat u die functie sinds april 2007 tot voor uw vertrek naar België in februari 2011 zou hebben uitgeoefend. Zo wist u geen precies antwoord te geven op de vraag uit hoeveel afdelingen de gevangenis bestond. U antwoordde eerst ontwijkend en stelde dat de gevangenis héél groot was. Wanneer u daarop gevraagd werd om een duidelijk beeld te schetsen van de organisatiestructuur van de gevangenis verklaarde u dat elke afdeling zijn eigen nummer had zoals 50, 60, 70, enzovoort, wat bezwaarlijk als een afdoende antwoord kan worden beschouwd. Indien u meer dan drie jaar zou gewerkt hebben in die gevangenis dan zou redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat u een gedetailleerd overzicht kunt geven van de structuur van de gevangenis. Daarnaast was u evenmin in staat een duidelijke omschrijving van uw functie weer te geven. Zo gaf u aan dat u buiten stond in een caravan en dat u ook binnen mocht om daar een deel van uw taken uit te oefenen. Daarna gaf u aan dat u slechts naar binnen ging om te eten. Ook deze antwoorden zijn zodanig vaag en getuigen van een dusdanig beperkte kennis dat het niet aannemelijk lijkt dat u die functie effectief hebt uitgeoefend. Verder gaf u ook aan dat de gevangenis onder de bevoegdheid viel van het Ministerie van Justitie terwijl op uw werkbadges en attest van tewerkstelling vermeld staat dat u werkte voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Gelet op het voorgaande kunnen de voorgelegde bewijsstukken niet volstaan om uw profiel van cipier aannemelijk te maken.

Bovenstaande bevindingen brengen met zich mee dat er meteen ook ernstige twijfels rijzen aangaande uw asielrelaas. Deze twijfels worden echter vooral gevoed door uw gebrekkige kennis van de situatie en weinig plausibele verklaringen. Zo wist u op het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet eens de naam van de gedetineerde die u moest helpen ontsnappen en moest u daarvoor een vriend opbellen in Irak (CGVS, p. 11). Het lijkt echter heel onwaarschijnlijk dat een terroristische groepering u zou benaderen om een gedetineerde vrij te laten zonder u te vertellen wie dat precies is. Daarbij kan men ook nog stellen dat het weinig geloofwaardig is dat die terroristen u rekruteerden om een gedetineerde vrij te laten zonder daar een plan voor te hebben of aan te geven hoe en wanneer u dat moest doen. U verklaarde dat u zelf een plan bedacht om een uniform en badge mee te smokkelen naar binnen en hem zo buiten te krijgen (CGVS, p. 13). Ook dit komt weinig overtuigend over aangezien u aangaf buiten de wacht te houden in een caravan en enkel naar binnen te gaan om te eten (CGVS, p. 8). Men kan zich dan de vraag stellen hoe u er ooit zou in geslaagd zijn die gevangene buiten te krijgen en men kan er eveneens redelijkerwijs van uitgaan dat ook de terroristen die u die opdracht gegeven hebben zich ook die vraag zouden stellen. Wat betreft de moorden op uw collega's gaf u aan dat hierover bericht werd in de media maar toch wist u hiervan geen bewijzen voor te leggen (CGVS, p. 12 – 13). Daarnaast verklaarde u ook die bedreigingen te hebben besproken met uw collega's en toch weet u bijna niks over het hoe, wie en waarom van die bedreigingen die uw collega's ontvingen (CGVS, p. 14). Verder lijkt ook de globale strategie van de terroristen om hun collega vrij te krijgen nogal onwaarschijnlijk. Zo bedreigen ze u eerst en enkele dagen later uw collega, vervolgens vermoorden ze uw collega zonder dat hun handlanger werd vrijgelaten. Dit impliceert dat ze zo onnodig de aandacht trekken van de autoriteiten die op die manier te weten komen dat er plannen gesmeed worden om die bepaalde gedetineerde te laten ontsnappen en daar de gepaste stappen kunnen tegen ondernemen

(CGVS, pp. 10 – 11). Het betreft met andere woorden een weinig plausibel plan dat tot mislukken gedoemd is. Ook de reactie van de gevangenisdirectie lijkt ongeloofwaardig. Terwijl heel duidelijk blijkt dat er concrete pogingen zouden ondernomen worden om een gedetineerde vrij te krijgen reageert de gevangenisdirectie in het geheel niet (CGVS, p. 13). Redelijkerwijs zou kunnen verwacht worden dat extra beveiligingsmaatregelen genomen worden of dat pogingen ondernomen worden om die terroristen op te pakken of in de val te lokken.

Al het bovenstaande noopt het CGVS ertoe te concluderen dat de aangehaalde feiten als niet geloofwaardig kunnen beschouwd worden. U heeft geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie aangetoond, noch een reëel risico op vervolging in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk weten te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiietische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiietische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald. In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven.

(zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Iraakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Iraakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Al Nasseriyah in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Nasseriyah, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. U verklaart daarenboven dat uw ouders, broer en zussen ginds zonder noemenswaardige persoonlijke problemen verblijven (CGVS, p. 6).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De resterende door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenvermelde beslissing. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart en woonstkaart tonen enkel uw nationaliteit en identiteit aan die hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Hij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, rechtsleer van D. Vanheule en het "Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van UNHCR.

Omtrent de motivering dat hij zijn tewerkstelling als cipier niet aannemelijk maakt merkt verzoeker op dat hij slechts korte tijd werd gehoord en dat de vragen van verweerder onvoldoende precies en diepgaand waren. Hij had tijdens het gehoor niet de indruk dat zijn antwoorden onvoldoende waren en er werden geen bijkomende vragen gesteld over de gevangenisstructuur. Verzoeker kon slechts antwoorden op de vragen en werd er niet op attent gemaakt dat zijn antwoorden tekort schoten. Hij citeert zijn verklaringen van bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), wijst erop dat hij op de vraag naar meer details bijkomende informatie gaf en stelt dat verweerder vervolgens overging op andere vragen. Aldus werd de indruk gewekt dat zijn antwoorden afdoende waren. Ook betreffende zijn functie was het aantal vragen beperkt, bleven de vragen oppervlakkig en werd aan verzoeker niet gevraagd bijkomende informatie en details te verstrekken. Verzoeker citeert de vragen die hem werden gesteld bij het CGVS en zijn antwoorden op deze vragen. Hij heeft op alle vragen van verweerder geantwoord en er werd geen verduidelijking gevraagd. Het dossier moet worden teruggestuurd aan verweerder opdat meer specifieke vragen kunnen worden gesteld en verzoeker de kans krijgt meer informatie en details te verschaffen. Met betrekking tot het ministerie waaronder de gevangenis valt betoogt verzoeker dat een vertaalfout is gebeurd. De gevangenis behoort tot de bevoegdheid van het ministerie van Binnenlandse Zaken, zoals hij elders tijdens het gehoor tevens heeft aangegeven. Het is onwaarschijnlijk dat hij daarna zou aangeven dat het gevangeniswezen onder het ministerie van Justitie valt. Uit het administratief dossier blijkt volgens verzoeker duidelijk dat de gestelde vragen aangaande zijn tewerkstelling te beperkt waren om de objectieve bewijzen, de werkbadges en het attest van tewerkstelling zonder verder onderzoek af te wijzen.

Verzoeker volhardt dat leden van de afgesplitste groep van het Mehdileger bij hem thuis kwamen en eisten dat hij gevangenen hulp zou bieden bij hun ontsnapping. Dat zij niet van in het begin concrete informatie gaven hoeft niet te verbazen. Het is waarschijnlijk dat zij eerst zekerheid wilden hebben omtrent zijn medewerking voordat zij hun plannen te kennen zouden geven. Verzoeker heeft dan zelf de bedenking gemaakt dat hij mogelijk een uniform van de politie – en niet een badge, zoals verweerder voorhoudt in de bestreden beslissing – kon binnensmokkelen om de gevangene te helpen bij zijn ontsnapping. Dit is slechts een persoonlijke bedenking en hieruit kan niet worden afgeleid dat hij de keuze zou krijgen bij de uitvoering van de ontsnapping.

Aangaande de motivering dat hij weinig wist over de bedreigingen van zijn collega's is het onduidelijk waarop verweerder doelt. Verzoeker wist dat zij ook bedreigingen ontvingen doch uit zijn verklaringen kan niet worden afgeleid dat zij deze bedreigingen grondig met elkaar bespraken. Er werd één enkele vraag gesteld over hoe zijn twee vermoorde collega's werden bedreigd. Over het wie en het waarom

werd zelfs geen vraag gesteld, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij bijna niks weet over het hoe, wie en waarom. Dit toont nogmaals aan dat het verhoor te beperkt en onvoldoende diepgaand was.

Waar de globale strategie van de terroristen ongeloofwaardig wordt geacht is opnieuw onduidelijk op basis van welke verklaringen verweerder tot deze conclusie komt. Zo is er geen duidelijkheid over hoe zijn collega reageerde op de dreigementen en reageerde deze misschien helemaal anders dan verzoeker waardoor de groepering het opportuun achtte hem te doden. Wat verweerder tracht te motiveren door te stellen dat het plan weinig plausibel en gedoemd om de mislukken leek is onduidelijk en kan uit verzoekers verklaringen niet worden afgeleid.

Inzake de reactie van de gevangenisdirectie stelt verzoeker dat het voor de autoriteiten onmogelijk was om hem individueel te beschermen of de veiligheid op te drijven. Er was geen geld. In heel Irak is het moeilijk om individuen bescherming te bieden gelet op de onstabiele veiligheidssituatie, ook in het Zuiden van Irak. Aan een persoon als verzoeker bescherming bieden heeft geen prioriteit. Omwille van het voorgaande moet het dossier worden teruggestuurd aan verweerder voor een bijkomend verhoor.

2.1.2. Bij aangetekende zending van 12 januari 2012 brengt verzoeker een aantal documenten bij teneinde zijn functie van bewaker/cipier te staven, alsmede de kopie van een overlijdensakte.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Daargelaten de vraag of verzoekers beroepswerkzaamheden als bewaker van de Al Islahi gevangenis te Nasseriyah als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, dient te worden vastgesteld dat hij de aangevoerde problemen niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker ter staving van zijn concrete asielmotieven slechts een kopie bijbrengt van een overlijdensakte (rechtsplegingdossier, stuk 9). Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan hieraan echter geen bewijswaarde worden toegekend. Verzoeker brengt ter staving van zijn concrete problemen voor het overige geen begin van bewijs bij, en dit ondanks dat hij vanuit België aanvankelijk nog in contact stond met een vriend en collega voordat deze zou zijn gedood en tevens nog in contact staat met zijn familie (administratief dossier, stuk 4, p.6, 11). Zo brengt hij, benevens de voormelde kopie van een overlijdensakte, geen overtuigend bewijs bij van de moord op zijn collega op 24 februari 2011 en legt hij niet het minste begin van bewijs neer inzake de moord op de vriend en andere collega waarmee hij in België aanvankelijk nog in contact zou hebben gestaan. Verzoeker verklaarde nochtans uitdrukkelijk dat beide moorden in Nasseriya in de media kwamen en in de kranten verschenen. Dat hij hiervan desondanks geen overtuigend bewijs bijbrengt klemmt nog des te meer daar hij, zo blijkt uit zijn verklaringen, niet eens een ernstige poging heeft ondernomen om dergelijk bewijs te bekomen of om zich hieromtrent nader te bevragen. Hij kon immers zelfs niet preciseren in welke media en kranten deze zouden zijn verschenen, en dit ondanks dat hij het feit dat deze verschenen in de media vernam via zijn ouders. Bovendien trachtte hij zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen af te zwakken wanneer hem werd gevraagd of hij het mogelijk achtte

om hiervan iets terug te vinden via zijn ouders of via het internet, daar waar hij op algemene en ontwijkende wijze verklaarde: *“Misschien werd wel iets gepubliceerd over hen. Persoonlijk heb ik er niets over gelezen maar tijdens het nieuws gaan ze gewoon vertellen dat “een persoon” vermoord werd door “een groepering” niet meer dan dat”* (*ibid.*, p.12-13). Dat verzoeker noch via zijn ouders, noch via ex-collega's of de gevangenisdirectie, noch via de media enig overtuigend bewijs zou kunnen bekomen omtrent het overlijden van zijn collega's is niet aannemelijk.

Uit verzoekers verklaringen bij het CGVS (*ibid.*, p.7-9) en blijkens hetgeen hij ter terechtzitting verklaart, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, blijkt dat zijn voorgehouden functie er in wezen slechts uit bestond om buiten de gevangenis te staan en de buitenzijde van de gevangenis te bewaken. Hij had weliswaar de bevoegdheid om de gevangenis binnen te gaan en ging binnen om te eten, doch gelet op zijn omschreven functie is het niet aannemelijk dat de terroristen uitgerekend verzoeker, die bij de uitoefening van zijn functie nauwelijks in contact kwam met de gevangenen, zouden contacteren om een gedetineerde te laten ontsnappen.

Daarenboven is de globale handelwijze van de terroristen die verzoeker zouden hebben aangesproken niet aannemelijk indien zij wensten een gedetineerde te laten ontsnappen. Dat zij daartoe drie verschillende collega's zouden aanspreken, één van deze personen zouden vermoorden en nadien, nadat verzoeker het land verliet, nogmaals een collega zouden vermoorden is in het licht van hun bedoelingen niet geloofwaardig. Verzoekers bewering dat zijn collega misschien anders reageerde op het verzoek kan niet verklaren waarom de terroristen dermate onvoorzichtig te werk zouden gaan. Door drie verschillende bewakers te contacteren en twee van hen te vermoorden bestaat immers het aanzienlijk risico dat zij de aandacht vestigen op hun plan en de alertheid van de gevangenisdirectie en de autoriteiten zouden verhogen, zeker voor wat betreft de persoon die zij trachtten vrij te krijgen.

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af inzake de chronologie van het door hem aangevoerde asielrelaas. Blijkens zijn verklaringen in de vragenlijst zou hij, nadat drie onbekenden hem thuis aanspraken en opdroegen om een gedetineerde te helpen ontsnappen, dit aan een collega hebben verteld. Deze collega vertelde dat hij hetzelfde had meegemaakt en vervolgens zouden zij dit samen zijn gaan rapporteren aan hun chef. Hun chef vertelde hen dat dit geen kwaad kon, zei hen zich hiervan niets aan te trekken en op 24 februari 2011 zou verzoekers collega zijn gedood, waarna verzoeker besloot het land te verlaten (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.3). Volgens verzoekers verklaringen bij het CGVS zou hij echter, na het bezoek van de drie onbekenden, eerst (alleen) zijn chef hebben ingelicht en zou hij slechts nadien hebben vernomen dat ook andere collega's werden bedreigd en hetzelfde probleem kenden (administratief dossier, stuk 4, p.10-11).

Verzoeker legde daarenboven incoherente en vage verklaringen af omtrent de gevangene die hij beweerdelijk moest helpen ontsnappen. Zo gaf hij in de vragenlijst aan dat de naam van de gevangene die hij moest helpen ontsnappen Ahmed was, *“achternaam onbekend”*. De naam van de celgenoot van Ahmed, die tot levenslang was veroordeeld, kon hij evenmin geven. Voorts verklaarde hij dat Ahmed was veroordeeld tot *“een straf van meer dan 10 jaar (weet niet precies hoeveel)”* (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS bleek verzoeker, daar waar hij dit in de vragenlijst niet kon, wel de achternaam van Ahmed te kunnen geven en gaf hij aan dat hij deze vernam via zijn vriend en ex-collega die hij contacteerde vanuit België. Tevens verklaarde hij aldaar dat Ahmed werd veroordeeld tot een straf van 10 jaar (administratief dossier, stuk 4, p.11). De commissaris-generaal stelt inzake de vaststelling dat verzoeker zijn collega moest contacteren om de naam van de gevangene te vernemen met recht dat het niet aannemelijk is dat de terroristen hem zouden benaderen om een gevangene vrij te laten zonder daarbij te preciseren over welke gevangene het ging. Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen in de vragenlijst dat hij wist welke gedetineerde hij verondersteld werd vrij te laten zodat moet worden aangenomen dat hij zich over deze persoon zou hebben geïnformeerd naar aanleiding van de benadering door de terroristen. Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker, ondanks dat hij blijkens het voorgaande nog in contact stond met zijn ex-collega en zich bij hem informeerde over Ahmed, bij het CGVS niet in staat bleek aan te geven wat deze persoon had gedaan om in de gevangenis te belanden of waarvoor hij werd gedetineerd (*ibid.*, p.13). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker zich terdege zou informeren omtrent deze persoon daar hij verklaarde het land te hebben verlaten omdat hij deze diende te laten ontsnappen.

Nog daargelaten dat verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, incoherente verklaringen aflegde over het moment waarop hij vernam dat ook zijn collega's werden bedreigd, legde hij omtrent deze bedreigingen vage verklaringen af. Hij bleek immers niet te weten op welke wijze zij werden bedreigd, daar waar hij, gevraagd hoe zij werden bedreigd, aangaf: *“Op dezelfde manier denk ik”* (administratief

dossier, stuk 4, p.14). Daar waar hij ter verklaring hiervan stelt dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij en zijn collega's de bedreigingen met elkaar grondig bespraken en derhalve laat uitschijnen dat hij de bedreigingen met zijn collega's niet besprak (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.6), kan worden opgemerkt dat aangenomen kan worden dat verzoeker, indien deze de aangevoerde problemen had ondervonden, de bedreigingen zou hebben besproken met zijn collega's. Dat hij zou hebben nagelaten dit te doen doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker heeft bovendien kennelijk nagelaten zich te informeren inzake de moord op de vriend en collega met wie hij in België aanvankelijk nog in contact stond. Zo verklaarde hij enerzijds dat hij via zijn ouders hoorde dat deze werd gedood, dat zij dit wisten van de ouders van zijn collega, dat deze ouders hun burens waren en dat over deze moord tevens werd bericht in de media en kranten, doch kon hij anderzijds over deze moord niet de minste toelichting geven. Hij wist niet waar zijn collega werd vermoord, noch hoe hij werd vermoord, noch, zoals reeds hoger aangegeven, in welke media en kranten deze moord zou zijn verschenen (*ibid.*, p.11-13). Dat verzoeker heeft nagelaten zich hierover te informeren getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. De neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen. Bovendien de reeds hoger besproken kopie van de overlijdensakte, bevatten deze documenten geen gegevens die betrekking hebben op verzoekers concrete problemen. Zij bevatten evenmin enig gegeven dat afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen (rechtsplegingdossier, stukken 9 en 1; administratief dossier, stuk 16: documenten).

Daar waar verzoeker bij het CGVS voor het overige nog stelde tevens de overheid te vrezen ingevolge het stopzetten van zijn werkzaamheden als cipier (administratief dossier, stuk 4, p.15-16), dient te worden opgemerkt dat hij nergens doorheen zijn verklaringen ook maar één concreet element aanhaalde waaruit kan worden afgeleid dat hij door de overheid zou worden geviséerd. Ondanks het aanvankelijke contact met zijn ex-collega en veelvuldige contacten met zijn familieleden maakte hij immers nergens melding van het feit dat de overheid hem zou zijn komen zoeken. Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij waaruit blijkt dat hij bij de overheid zou gekend staan als deserteur of ingevolge hiervan zou zijn aangeklaagd. Voorts toont hij niet aan dat of welke straffen er in zijn land van herkomst staan op het verlaten van de politiediensten, laat staan dat hij ingevolge het verlaten van zijn functie een onredelijke of disproportionele straf zou riskeren bij een terugkeer.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsverplichting, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Hij benadrukt dat zijn identiteit en zijn afkomst van Nasseriyah niet worden betwijfeld. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus moet worden beoordeeld op basis van recente feitelijke gegevens in het land van herkomst. De informatie die door verweerder werd gebruikt dateert van 20 december 2010 en kan, gelet op het woelige en onstabiele karakter van de veiligheidssituatie in geheel Irak, niet meer als actueel worden beschouwd. Evenmin kunnen de richtlijnen van UNHCR van 2009 en 2010 als voldoende recent worden beschouwd. Verweerder is blind voor de werkelijkheid. Irak valt niet op te splitsen in veilige en onveilige regio's. De realiteit toont dat in alle provincies het geweld sluimert en terroristische aanslagen om de hoek loeren. In 2011 zijn er terroristische aanslagen gepleegd in de Zuidelijke provincies waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen. Verzoeker haalt als voorbeeld een aantal incidenten aan die plaatsvonden in Nasseriyah. Bovendien wordt de subsidiaire beschermingsstatus van mensen uit Zuid-Irak (nog) niet ingetrokken wat betekent dat de situatie niet 100% veilig is. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt deze schending hiervan niet dienstig aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande sub 2.2.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker aanvoert dat de informatie in het administratief dossier omtrent de algemene situatie in zijn regio van herkomst niet meer actueel zou zijn, dient te worden opgemerkt dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie weliswaar blijkt dat zich aldaar sporadisch kleinschalige incidenten voordoen, doch dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in Nasseriyah beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in, te meer daar in de informatie in het administratief dossier eveneens melding wordt gemaakt van en rekening wordt gehouden met het voorkomen van dergelijke incidenten, aan te tonen dat de informatie van 20 december 2010 en de richtlijnen van UNHCR van 2009 en 2010 actueel niet meer zouden beantwoorden aan de werkelijkheid en toont hij geenszins aan dat de situatie in zijn regio van herkomst sedertdien dermate ingrijpend zou zijn gewijzigd dat aldaar voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS